

FOTO: IVO DOKOUPIL

JÍDLA

Výraznou složkou jídelníčku je maso. Kromě klasických českých pokrmů (řízky se salátem) můžete ochutnat i rumunská jídla jako sármy (zelné závitky) nebo koleš (kukuřičná kaše). Ve vesnicích jsou obchůdky pouze se základním zbožím, takže si případně nakupte cestou. Určitě u krajanů ochutnejte domácí med či sýry, obojí můžete koupit třeba jako dárek domů.

→ Spíš, co už v Čechách není skoro vůbec. A to něco je tradiční, velkorysá a jakoby samozřejmá pohostinnost. Poutníka pozvou místní obyvatelé do chalupy a nejspíš mu nabídnou domácí slivovici (byť je slabší než moravská, není nutné držet s místními krok) nebo něco k snědku. Budou mu povídat o tom, jak žijí, a bude je zajímat, jak žije on. Cizinec se tu během chvilky cítí jako doma, mezi starými známými. Měl by však myslet

také na to, že minimálně za nabídnutý nocleh se sluší zaplatit. Místní lidé jsou chudí, sice do značné míry soběstační, ale to díky svému hospodářství a především tvrdé a úmorné každodenní práci.

Také respektovat místní zvyklosti a tradice by mělo být samozřejmostí. A že jsou tradice i křesťanská víra ve zdejších vesnicích hluboce zakořeněné. Světí se neděle a samozřejmě i postní období Vánoce a Velikonoc.

Po červené, po svých

Poznávání Banátu chce rozhodně několik dní, klidně týden až dva. A ideální je to pěšky. Vesnice jsou rozestry na poměrně velké ploše. A i když vzdušnou čarou nebo po stezce to z jedné do druhé není zas až tolik, autem je třeba najet i okruh desítek kilometrů. Takže hezky po svých.

Před čtyřmi lety tady Klub českých turistů vyznačil trasu po červené turistické značce, která spojuje pět ze šesti vesnic. Můžete vyjít třeba ze Svaté Heleny kousek od Dunaje a přes Gerník, Rovensko

a Bígr dojít zase až téměř k Dunaji do Eibentálu. Je to krásná túra po kopcích, pastvinách se salašemi, bukovými lesy. Čím víc dní si na ni vyhradíte, tím lépe poznáte odlišnosti jednotlivých vesnic. Jejich poměrná izolace nejen od okolí, ale i od sebe navzájem, vedla k rozdílnostem v architektuře i zvycích.

Cesty do Rumunska se nemusíte bát. Není to žádný Divoký východ. Je to chudší země, ale funguje normálně. V hezkém městě Temešvár, kterým budete cestou do Banátu projíždět, by vás tak neměly překvapit obchody stejných světových značek jako u nás. Za každým rohem na vás nebudou číhat lupiči, jak se – bůhví vlastně proč – obraz této země u nás vžil. A tak jediným nebezpečím jsou už ona zmíněná zvířata kolem silnic.

Vypravit se těch tisíc kilometrů za krajany určitě stojí za to. Je to cesta za romantikou i za obrazem vlastní minulosti. ●

JAN DRAŽAN

jan.drazan@economia.cz

